

Arrest

nr. 217 485 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een 21-jarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine, geboren in de hoofdstad Takhar/Taloqan, district Taloqan, provincie Takhar. U bent niet getrouwd, noch verloofd. Voor uw vertrek was u eerstejaarsstudent rechten en internationale relaties aan de universiteit van Takhar. Uw ouders verblijven in uw ouderlijk huis te Taloqan. Uw jongere broer P. en zus M. verblijven bij uw ouders.

Volgens uw verklaringen zou uw vader werkzaam zijn als vrachtwagenchauffeur. Hij zou vanuit Sherkhan Bandar, gelegen op de grens van de aan Takhar grenzende provincie Kunduz met Tadzjikistan, de tankstations van Takhar bevoorraden.

Nog volgens uw verklaringen zou u tijdens het maken van een ingangsexamen voor de universiteit R. hebben ontmoet. Na het examen zou ze u om uw gsm nummer hebben gevraagd. De volgende dag zou zij u een sms hebben gestuurd. Jullie zouden in de daaropvolgende periode veel sms-contact hebben gehad.

Toen het academisch jaar aanving zouden jullie elkaar op initiatief van R. hebben ontmoet in de lege vrouwenrefter van de universiteit. Jullie zouden kort met elkaar hebben gesproken en ook met elkaar hebben gezoend. Jullie zouden elkaar op deze manier elke week of twee weken hebben gezien gedurende vijf tot vijf en een halve maand.

Op een dag zou u door R. telefonisch zijn uitgenodigd op een bepaald adres. Eenmaal aangekomen op het adres zou ze zelf de deur hebben geopend alvorens u naar een kamer te leiden en de deur af te sluiten. Nadat jullie elkaar zouden hebben gekust zou ze u hebben gesommeerd u uit te kleden. Ook zij zou zich hebben ontdaan van haar kledij, waarna zij er op zou hebben gestaan geslachtsgemeenschap met u te hebben. Dit zou zich over een periode van tweeëneenhalve maand zo'n vijf tot zes keer hebben voorgedaan.

Op een dag zou u een bericht van R. hebben ontvangen. Zij zou u in het sms-bericht hebben verteld dat haar vader A. H. Q., ook gekend als Haji A., heette. Bovendien zou ze zijn beloofd aan haar paternale neef. Ook zou ze u hebben verteld dat ze onder druk van haar paternale tante en haar moeder jullie acht maanden durende relatie uit de doeken zou hebben gedaan. Daarbij zou ze zwanger zijn van u.

Na ontvangst van de sms zou u naar uw maternale oom Q. A. M. in het dorp Leghdeh, district Farkhar, provincie Takhar zijn gereisd. U zou uw maternale oom de situatie hebben uitgelegd en uw moeder hebben gebeld. In de dagen daarna zou uw vader meermaals door de mannen van Haji A. zijn meegenomen en geslagen. Ook zouden de ouderen van uw familie zich hebben aangeboden bij de familie van het meisje om tot een oplossing te komen. Haji A. zou evenwel niet op de toenadering van uw familie zijn ingegaan.

Uiteindelijk zou u na een verblijf van zo'n zes maanden bij Q. A. M. op 2 saur 1395 (Gregoriaanse kalender (GK) 21 april 2016) het land hebben verlaten wegens de uitzichtloze situatie. U reisde vanaf het huis van uw maternale oom te Leghdeh via de hoofdstad Kabul door de provincies Ghazni en Helmand naar Pakistan. Vervolgens reisde u in zo'n via Iran, Turkije en Griekenland naar Europa en uiteindelijk naar België. U kwam op 22 maart 2017 aan in België en diende op 31 maart 2017 een asielaanvraag in.

Na uw vertrek zouden de mannen van Haji A. uw vader hebben meegenomen, geslagen en geschopt om uw verblijfplaats te achterhalen. Hij zou nadien zijn vrijgelaten. Ook zou eind 2017 uw jongere broer P. door twee mannen van Haji A. in een wagen zijn meegenomen, met een pistool zijn bedreigd en nabij de universiteit van Takhar door één van de twee mannen zijn verkracht.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara, gedateerd op 7 assad 1393 (GK 29 juli 2014); een kopie van de taskara van uw vader, gedateerd op 13 hoet 1382 (GK 3 maart 2004); uw origineel diploma van het twaalfde jaar van de Mula Abdulwadood Shahid high school, uitgegeven op 26 april 2017; een originele cijferlijst van uw twaalfde jaar, met vermelding van het jaar 1393 (GK maart 2014 – maart 2015); en een envelop, afgestempeld op 4 november 2017 te Takhar.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is omdat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast, en omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw relatie met studiegenote R..

Aan uw verklaringen inzake het moment van uw vertrek kan geen geloof worden gehecht. Zo verklaart u dat u op 2 september 1995 (GK 21 april 2016) bent vertrokken uit Afghanistan (GV CGVS, p. 6; Verklaring DVZ, p. 10, vraag 31). Zo'n drie weken later, medio mei 2016, zou u zijn aangekomen in Griekenland, waar u zeven maanden op het eiland Lesbos verbleef (GV CGVS, p. 6). Uit een Eurodac-hit blijkt echter dat uw vingerafdrukken al op 22 februari 2016 genomen werden te Mytilini, hoofdstad van het Griekse land Lesbos, en op 2 februari 2017 in Piraeus, nabij de Griekse hoofdstad Athene. U verbleef niet alleen een jaar in Griekenland, ook blijken uw vingerafdrukken minstens twee maanden voor uw zelfverklaarde vertrek uit Afghanistan al in Griekenland te zijn geregistreerd. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Los van bovenstaande kan er ook aan uw problemen geen geloof worden gehecht. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw relatie met R.. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u op het Commissariaat-generaal verklaarde problemen niet overeen komen met de door u vermelde problemen in de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. Bij de DVZ laat u optekenen dat, toen u vanuit de woonst van uw maternale om uw moeder contacteerde, Haji A. G. diezelfde avond nog bij u thuis was geweest op zoek naar u. Ook zou hij uw vader hebben geslagen (Vragenlijst CGVS, 28/4/2017, p. 2, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS blijkt echter dat in de dagen erna uw vader meermaals door soldaten van Haji A. zou zijn meegenomen (Gehoorsverslag (GV) CGVS, p. 12). Van een huisbezoek door de vader van R. zelf maakt u tijdens het gehoor geen gewag, noch vermeldt u dat al dezelfde avond uw ouders thuis werden bezocht door Haji A. of zijn aanhangers. Aan het begin van het gehoor op het CGVS beaamt u bovendien dat u alle redenen voor vertrek heeft vermeld in de betreffende vragenlijst op de DVZ (GV CGVS, p. 3). Dat u in de vragenlijst van de DVZ expliciet spreekt van een persoonlijk huisbezoek van Haji A. op de avond dat u naar uw maternale oom vluchtte maar op het CGVS enkel bezoeken van diens soldaten in de daaropvolgende periode vermeldt, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovendien weet u niets te vertellen over R.. Wanneer u voor een eerste keer wordt uitgenodigd om alles te vertellen wat u over haar weet, verklaart u dat ze een goed meisje was. Vervolgens gaat u over op de problemen die uw vader als gevolg van uw relatie zou hebben gekregen (GV CGVS, p. 13). Er wordt bij u aangedrongen meer over haar te vertellen. Opnieuw vertel u niets over R. zelf, maar verklaart u dat u haar enkel in de pauzes zag (GV CGVS, pp. 13-14). Vervolgens wordt u uitgenodigd meer over haar persoonlijke leven te vertellen. U verklaart dat ze was zoals andere meisjes en zich normaal gedroeg (GV CGVS, p. 14). Er wordt vervolgens opnieuw aangedrongen meer te vertellen over haar leven. U antwoordt daarop dat u niet in de situatie zat dat u samen met haar kon zitten en spreken om meer over haar te weten te komen (GV CGVS, p. 14). Wanneer er wordt opgemerkt dat uw maandenlange relatie met R. volgens uw verklaringen veel verder ging dan slechts elkaars hand vasthouden en u dus wel meer over R. zelf moet kunnen vertellen, stelt u dat u niks bijzonders van haar wist, dat het een gewoon meisje was en dat ze van u hield (GV CGVS, p. 14). Uw verklaringen over R. zijn dermate algemeen en oppervlakkig, dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering een maandenlange relatie met haar te hebben gehad.

Wanneer u wordt gevraagd naar haar vriendinnen op de universiteit, kan u hier ook niet op antwoorden daar u haar nooit ergens anders zou hebben getroffen dan op jullie speciale plaats (GV CGVS, p. 14). Ook over haar broers en zussen weet u nauwelijks iets te vertellen. U stelt dat zij een onbekend aantal zussen had, waarvan één getrouwd, en twee jongere broers. Wanneer u wordt uitgenodigd meer te vertellen over haar siblings, stelt u dat u daar niet zo veel naar vroeg en als u er wel naar vroeg, het meisje antwoordde dat ze er later wel over zou vertellen (GV CGVS, p. 14). Voorts blijkt u niet te kunnen vertellen over R.'s hobby's of andere activiteiten buiten de universiteit. U gevraagd naar haar hobby's en andere bezigheden, begint u initieel over uw eigen bezigheden te vertellen (GV CGVS, p. 15). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd wat het meisje zoal deed naast haar studies, antwoordt u opnieuw naast de kwestie door te beginnen over de tijdstippen waarop zij u berichten stuurde (GV CGVS, p. 15). Wanneer u nog eens wordt gevraagd te vertellen over haar hobby's en interesses, blijkt u enkel te kunnen vertellen dat ze graag een bepaald soort ijs at (GV CGVS, p. 15). Dat u telkenmale vage en ontwijkende antwoorden geeft wanneer u wordt gevraagd naar diverse aspecten uit R.'s leven, leidt ertoe dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat R.'s vader een belangrijk man is in de provincie Takhar (GV CGVS, p. 9; 15-16). Sterker nog, A. H. Q. blijkt – in de functie van kolonel en later zelfs brigadier-generaal en majoor-generaal – jarenlang de politiechef van de provincie Takhar te zijn geweest. Personen die in Afghanistan dergelijke functie bekleden genieten veelal grote autonomie door een gebrek aan macht van de centrale overheid in Kabul – getuige onder meer de recentelijke openlijke protesten van gouverneurs A. R. (Kandahar) en A. M. N. (Balkh) betreffende hun ontslag door de Afghaanse overheid. Daarnaast lopen deze personen en hun gezin door hun functie en rang een reëel risico slachtoffer te worden van onder meer ontvoering, een (zelfmoord)aanslag, gerichte aanval, en dergelijke. Om zichzelf en hun families tegen dergelijk gevaar te beschermen is het dan ook niet ongebruikelijk dat zij worden omringd door bewakers, lijfwachten en andere vormen van escorte. Ook de huizen van zulke hooggeplaatste figuren wordt vaak strikt bewaakt. Indien R. daadwerkelijk de dochter van de politiechef van uw eigen provincie Takhar zou zijn geweest, is het onmogelijk dat u haar telkenmale alleen kon treffen zonder te worden gezien. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw (twee)wekelijkse afspraken met R. in de vrouwenrefter (GV CGVS, p. 10) niet aannemelijk zijn. Volgens de traditionele gewoonten en gebruiken in de conservatieve en patriarchale Afghaanse samenleving bestaat er immers een strikte scheiding tussen het leven van ongehuwde mannen en dito vrouwen buiten de eigen familiale kring. Treffend hiervoor is uw getuigenis over de gescheiden mannen- en vrouwenrefter op uw eigen alma mater (GV CGVS, p. 10) en uw verklaring dat R. uit een conservatieve familie afkomstig is (GV CGVS, p. 16). Bovendien komen in de Afghaanse maatschappij ongehuwde vrouwen doorgaans niet in contact met mannen, zeker niet wanneer zij reeds een huwbare leeftijd hebben bereikt. Uw verklaring dat u R. zonder belemmering maandenlang (twee)wekelijks ongezien en ongemerkt kon treffen in de vrouwenrefter van de universiteit (GV CGVS, p. 10), staat haaks op bovengenoemde gewoontes en gebruiken met een strikte seksesegregatie binnen de Afghaanse samenleving. Uw verklaring dat u haar met dergelijke frequentie kon ontmoeten daar zij en u verklaarden familie te zijn, is geen afdoende verklaring voor het feit dat u in de refter niet enkel met elkaar zou hebben gesproken, maar ook onder meer minutenlang gekust zou hebben (GV CGVS, p. 10). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u als ongehuwde man minstens vijf maanden lang frequent contact had met een eveneens ongehuwde jonge vrouw.

Als het al mogelijk zou zijn geweest dat u bijna een half jaar lang (twee)wekelijks contact met R. zou hebben gehad, is het evenmin geloofwaardig dat R. u zou hebben uitgenodigd om elkaar privé in een soort gastenverblijf (GV CGVS, p. 16) te ontmoeten. Dat een jonge niet-getrouwde Afghaanse vrouw zelf het initiatief zou nemen om meermaals in een afgesloten kamer te verblijven met een jonge Afghaanse niet-getrouwde man zonder de aanwezigheid van derden, stemt niet overeen met de reële situatie in Afghanistan. Zeker in het licht van uw getuigenis dat zij zou zijn beloofd aan haar paternale neef (GV CGVS, p. 11) en bovendien opgroeide in een sterke traditionele familie (GV CGVS, p. 16) is het allerm minst aannemelijk dat een jonge vrouw het risico zou lopen de eer van haarzelf, haar familie en van haar stam op deze manier op het spel te zetten. Immers, zelfs bij de geringste geruchten en in elke fase van een relatie kan een jonge vrouw worden verdacht van het plegen van 'zina' of overspel/ongeoorloofde relaties, hetgeen wordt beschouwd als een grote zonde binnen de islamitische sharia wetgeving. Een vrouw die 'zina' pleegt of hier slechts van verdacht wordt, kan hiervoor ernstig worden gestraft tot zelfde de dood aan toe. Wanneer u er op wordt gewezen dat het geen steek houdt dat een Afghaans meisje met dergelijke achtergrond seksuele handelingen zou verrichten met een onbekende jongen waar ze geen officiële relatie mee heeft, stelt u niet alleen dat R. u goed kende, maar ook dat R. allicht tegen haar vader zou zeggen dat ze van u hield en reeds haar lichaam aan u gegeven had (GV CGVS, p. 16). Wanneer u er op wordt gewezen dat u haar niet kende, verwijst u enkel naar uw jonge leeftijd, uw staat van opwinding en haalt u aan dat u niet wist wat u precies deed (GV CGVS, p. 17). Het is in het licht van de Afghaanse regels omtrent algemene omgangsvormen tussen mannen en vrouwen alsmede de complexe visie op het begrip eer niet geloofwaardig dat u in de door u geschetste omstandigheden meermaals intiem bent geweest met Roya. Bijgevolg kan er opnieuw geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven.

Voorts stelt u dat, nadat uw relatie met R. zou zijn uitgekomen, de ouderen van uw familie zouden hebben getracht tot een oplossing te komen met R.'s familie (GV CGVS, p. 12). Als antwoord op hun verzoek zou A. H. Q. evenwel hebben gedreigd met hen allen dood te schieten (GV CGVS, p. 12). Nog vermoedt u dat R.'s vader zowel R. als uw familie zou willen straffen (GV CGVS, p. 17).

Na uw vertrek zou uw vader bovendien door de soldaten van A. H. Q. meermaals zijn geslagen en geschopt (GV CGVS, pp. 8; 12; 17), hoewel dient te worden opgemerkt dat u hier geen begin van bewijs over aanbrengt om uw verklaringen te ondersteunen. Hoe het ook zij, uit uw verklaringen blijken uw ouders – waar u wekelijks contact mee heeft (GV CGVS, p. 8) – nog immer in uw ouderlijk huis woonachtig te zijn. Bovendien stellen uw ouders het goed (GV CGVS, p. 8). Het is niet aannemelijk dat uw familie nog immer op dezelfde plaats in dezelfde stad kan blijven wonen terwijl hun oudste zoon niet alleen ontuchtig is geweest met de dochter van de voormalige politiechef van diezelfde provincie, woonachtig in diezelfde stad, maar haar eveneens zou hebben bezwangerd (GV CGVS, p. 11). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw op losse schroeven te staan.

Tot slot getuigt u doorheen het gehoor verliefd te zijn geweest op R. en was u bereid om met R. te trouwen (GV CGVS, pp. 12; 13). Tijdens het gehoor blijkt u echter geen contact meer te hebben met R. en bovendien kan u geen enkel materieel goed van haar voorleggen (GV CGVS, p. 9). Het laatste dat u van haar zou hebben vernomen, is haar sms aan u dat zij jullie relatie zou hebben opgebiecht aan haar familie (GV CGVS, p. 13). Er kan echter van een jongeman van uw leeftijd toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich beter zou hebben geïnformeerd over het lot van de vrouw met wie hij van zins was te huwen en die zijn ongeborn kind zou dragen, te meer u uw liefdesrelatie met haar aanhaalt als rechtstreekse bedreiging uwer persoon. Bovendien blijkt u in België nog frequent in contact te staan met uw ouders (GV CGVS, p. 8). U zou zich dus ook achteraf hebben kunnen informeren over het welzijn van uw geliefde. Dat u dit evenwel heeft nagelaten doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara van uzelf, de taskara van uw vader alsmede uw diploma en cijferlijst van het twaalfde jaar leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit, herkomst en scholing. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De envelop toont tot slot louter aan dat u post ontving uit de provincie Takhar in Afghanistan. Ook hier wordt niet aan getwijfeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Taloqan in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Taloqan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Taloqan van de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Taloqan van de provincie Takhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Stukken van de partijen

2.1.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift de schending aan van de artikelen 2 en 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; een manifeste appreciatiefout alsook de schending van artikel 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.

Inzake de vluchtelingenrechtelijke vrees laat verzoeker gelden:

"(...)

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoekers problemen worden ten onrechte geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door H. A. G. en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de lijfwachten van H. A. G. verzoekers vader meermaals geslagen hebben en verzoekers broertje ontvoerd en verkracht hebben, wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten. Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS (...)

Het CGVS heeft geen , minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en de relatief jonge leeftijd van verzoeker.

Het CGVS duidt het verzoeker ten kwade dat de chronologie van zijn verklaringen niet correspondeert met informatie uit een Eorodac-hit waaruit is gebleken dat zijn vingerafdrukken reeds op 22 februari 2016 waren genomen in Mytilini op het Griekse eiland Lesbos hetgeen strijdig zou zijn met verzoekers aangehaalde datum van vertrek uit Afghanistan in april 2016.

Het door verzoeker tijdens zijn gehoor gegeven ogenblik van vertrek uit zijn land, betrof een vergissing in zijn hoofd.

Het exacte tijdstip van vertrek uit zijn land, is niet relevant voor verzoekers asielmotieven, die wel degelijk overeind blijven.

De reden waarom verzoekers verklaringen op het CGVS niet eensluidend zijn geweest met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 april 2017 (inzake het persoonlijk bezoek van Haji Agha Gul in verzoekers woning de dag dat verzoeker vanuit de woonst van zijn tante gebeld had naar zijn ouders), heeft louter te maken met het gegeven dat hem op de DVZ uitdrukkelijk was gevraagd om uiterst kort en bondig te zijn , en dat hij ter gelegenheid van zijn latere gehoor op het CGVS wel de kans zou krijgen om in detail zijn relaas te doen.

Verzoeker had -achteraf gezien- verkeerdelijk te veel informatie in te korte tijd willen vertellen ; vandaar de symbolische allusie op H. A. G.'s zogenaamd 'persoonlijk bezoek' in verzoekers ouderlijk huis.

Tijdens zijn gehoor bij de DVZ dd. 28 april 2017 was verzoeker bovendien verward en vermoeid. (...)

Het in het DVZ interview aangehaalde 'persoonlijke bezoek van H. A. G.' aan zijn ouderlijk huis, moest niet letterlijk worden opgevat.

In de weigeringsmotieven maakt het CGVS zich bedenkingen over het feit dat verzoeker "niets" wist te vertellen over R., wat strijdig is met de dossiergegevens.

Verzoeker heeft gedurende acht maanden een relatie gehad met R. en uit zijn persoonlijk onderhoud is wel degelijk gebleken dat verzoekers kennis over R. afdoende was.

Verder lijkt het CGVS verzoeker af te rekenen op zijn zgn. falen om een geloofwaardige beschrijving te geven over de persoonlijkheid en specifieke karaktereigenschappen van R..

Hierbij moet echter worden gewezen op het feit dat het opzet van de vraagstelling door de Protection Officer niet duidelijk was.

Uit het gehoorverslag blijkt nergens dat de PO aan verzoeker expliciet gevraagd had om R.'s persoonlijkheid te omschrijven.

De vragen leken eerder te doelen op algemene aspecten uit het familiaal leven van R., tenminste, zo had verzoeker het opgevat.

(...)

Bovendien hield het CGVS ten onrechte totaal geen rekening met de persoonlijkheid van verzoeker.

Verzoeker heeft moeite om zijn persoonlijke gevoelens te uiten.

Deels is dit zijn karakter, maar deels heeft dit ook te maken met het feit dat verzoeker dit nooit aangeleerd heeft gekregen in de islamitische mannencultuur waar hij is opgegroeid.

Dit maakt dat bij de lezing van het gehoorverslag, men, onterecht evenwel, de indruk zou kunnen krijgen dat verzoekers verklaringen weinig doorleefd zouden zijn m.b.t. het aspect van R.'s persoonlijkheid. Verder klopt het beeld dat het CGVS in de bestreden beslissing tracht te geven over verzoekers contacten met R. op de universiteitscampus niet met hetgeen zich in werkelijkheid heeft afgespeeld. De gevaren kennende, waren verzoeker en R. uiteraard op hun hoede om niet in publiek intiem met elkaar om te gaan.

De momenten dat zij elkaar kusten waren uitzonderlijk, uitgekend en ingecalculeerd.

Verzoeker kuste R. wanneer niemand in de kantine aanwezig was en verscholen achter een scherm.

Het CGVS verwijst naar de figuur van R.'s vader, die machtig is doch precies daardoor tegelijk een kwetsbare positie heeft in de Afghaanse samenleving omdat personen als H. A. G. het mikpunt zijn van ontvoeringen of aanslagen.

Volgens het CGVS laten zulke hooggeplaatste personen zich daarom omringen door lijfwachten.

Het CGVS stelt zich de vraag hoe verzoeker in die omstandigheden zomaar in R.'s gastenverblijf kon binnenkomen zonder opgemerkt te worden.

Vooreerst heeft verzoeker benadrukt dat hij geenszins op de hoogte was dat R. de dochter was van H. A. G..

R. antwoordde meermaals aan verzoeker dat zij hem 'ten gepasten tijde' over haar familie zou vertellen.

Verder lijkt het CGVS ten onrechte te alluderen op het feit dat verzoeker in de woning van H. A. G. zou zijn binnengetrokken.

Dit is strijdig met verzoekers verklaringen, waaruit duidelijk is gebleken dat de woning waar R. en hij intiem met elkaar zijn geweest, wellicht niet toebehoorde aan H. A. G.; maar eerder aan een vriendin van R..

Verzoeker was bovendien extra op zijn hoede alvorens de woning te betreden om er zeker van te zijn dat hij door niemand in de straat gezien werd. (...)

Tenslotte wenst verzoeker te verduidelijken dat zijn eigen familie aan de familie van H. A. G. heeft laten weten dat hun eer eveneens werd geraakt door het schandelijke en onaanvaardbare gedrag van verzoeker en dat zij met verzoeker gebroken hebben.

Volgens verzoeker biedt dit een verklaring waarom zijn eigen familieleden relatief gespaard zijn gebleven van nog erger onheil.

De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 2 februari 2018 was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de familie van R., wel degelijk eerlijk waren.

Na R.'s bekentenis aan haar familie van haar overspelige relatie met verzoeker, verkeerden verzoeker en zijn familie alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Uit verzoekers gehoor is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoekspllicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

(...)"

Inzake het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiäre bescherming) laat verzoeker gelden:

"Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiäre beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Verzoeker is afkomstig uit Takhar, in het district Taloqan, een regio in de provincie Takhar waar een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer van willekeurig geweld te kunnen worden.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is."

2.1.2. Verweerder bezorgt de Raad een aanvullende nota die gedateerd is op 6 februari 2019.

Op basis van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden in deze nota de volgende nieuwe elementen ter kennis gebracht:

"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018;

(<https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>);

EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation, december 2017, p. 1-68; 241-245;

(<https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html>)

EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update, mei 2018, p. 1-24; 139-142;

(<https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html>)

EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018, p. 1, 71-77, 90. (<https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>)".

Verweerder besluit op basis van de nieuwe elementen als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon..Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 98 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker voert aan dat hij zich vergiste omtrent de datum van vertrek uit Afghanistan en stelt dat dit niet relevant is voor de beoordeling van de asielmotieven. Van verzoeker, die blijkbaar eerstejaarsstudent was aan de universiteit, kan echter wel degelijk worden verwacht dat hij de incidenten die aanleiding gaven tot het vertrek uit zijn land van herkomst, correct in de tijd kan situeren. De terechte vaststelling dat verzoekers vingerafdrukken werden geregistreerd in Europa op een tijdstip dat zich minstens twee maanden voor zijn zelfverklaard vertrek situeert, doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing motiveert dat er discrepanties zijn tussen hetgeen verzoeker verklaarde in de 'vragenlijst' van de DVZ en tijdens zijn gehoor op het CGVS. De motivering luidt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u op het Commissariaat-generaal verklaarde problemen niet overeen komen met de door u vermelde problemen in de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. Bij de DVZ laat u optekenen dat, toen u vanuit de woonst van uw maternale om uw moeder contacteerde, H. A. G. diezelfde avond nog bij u thuis was geweest op zoek naar u. Ook zou hij uw vader hebben geslagen (Vragenlijst CGVS, 28/4/2017, p. 2, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS blijkt echter dat in de dagen erna uw vader meermaals door soldaten van H. A. zou zijn meegenomen (Gehoovorverslag (GV) CGVS, p. 12). Van een huisbezoek door de vader van R. zelf maakt u tijdens het gehoor geen gewag, noch vermeldt u dat al dezelfde avond uw ouders thuis werden bezocht door H. A. of zijn aanhangers. Aan het begin van het gehoor op het CGVS beaamt u bovendien dat u alle redenen voor vertrek heeft vermeld in de betreffende vragenlijst op de DVZ (GV CGVS, p. 3). Dat u in de vragenlijst van de DVZ expliciet spreekt van een persoonlijk huisbezoek van H. A. op de avond dat u naar uw maternale oom vluchtte maar op het CGVS enkel bezoeken van diens soldaten in de daaropvolgende periode vermeldt, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker inzake een dermate essentieel en frappant element als een huisbezoek in eigen persoon door H. A. G. (en de slagen aan zijn vader) verklaringen aflegt die inhoudelijk niet stroken met zijn verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS. De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier en blijft onverminderd overeind.

Verzoeker houdt voor dat hij een maandenlange relatie had met R., de dochter van een vooraanstaande Afghaan, en dat R. zwanger werd ingevolge hun relatie. Omtrent de persoon van R., die maandenlang verzoekers geliefde was, stelt de bestreden beslissing:

"Bovendien weet u niets te vertellen over R.. Wanneer u voor een eerste keer wordt uitgenodigd om alles te vertellen wat u over haar weet, verklaart u dat ze een goed meisje was. Vervolgens gaat u over op de problemen die uw vader als gevolg van uw relatie zou hebben gekregen (GV CGVS, p. 13). Er wordt bij u aangedrongen meer over haar te vertellen. Opnieuw vertel u niets over R. zelf, maar verklaart u dat u haar enkel in de pauzes zag (GV CGVS, pp. 13-14). Vervolgens wordt u uitgenodigd meer over haar persoonlijke leven te vertellen. U verklaart dat ze was zoals andere meisjes en zich normaal gedroeg (GV CGVS, p. 14). Er wordt vervolgens opnieuw aangedrongen meer te vertellen over haar leven. U antwoordt daarop dat u niet in de situatie zat dat u samen met haar kon zitten en spreken om meer over haar te weten te komen (GV CGVS, p. 14). Wanneer er wordt opgemerkt dat uw maandenlange relatie met R. volgens uw verklaringen veel verder ging dan slechts elkaars hand vasthouden en u dus wel meer over R. zelf moet kunnen vertellen, stelt u dat u niks bijzonders van haar wist, dat het een gewoon meisje was en dat ze van u hield (GV CGVS, p. 14). Uw verklaringen over R. zijn dermate algemeen en oppervlakkig, dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering een maandenlange relatie met haar te hebben gehad."

Wanneer u wordt gevraagd naar haar vriendinnen op de universiteit, kan u hier ook niet op antwoorden daar u haar nooit ergens anders zou hebben getroffen dan op jullie speciale plaats (GV CGVS, p. 14). Ook over haar broers en zussen weet u nauwelijks iets te vertellen. U stelt dat zij een onbekend aantal zussen had, waarvan één getrouwd, en twee jongere broers. Wanneer u wordt uitgenodigd meer te vertellen over haar siblings, stelt u dat u daar niet zo veel naar vroeg en als u er wel naar vroeg, het meisje antwoordde dat ze er later wel over zou vertellen (GV CGVS, p. 14).

Voorts blijkt u niet te kunnen vertellen over R.'s hobby's of andere activiteiten buiten de universiteit. U gevraagd naar haar hobby's en andere bezigheden, begint u initieel over uw eigen bezigheden te vertellen (GV CGVS, p. 15). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd wat het meisje zoal deed naast haar studies, antwoordt u opnieuw naast de kwestie door te beginnen over de tijdstippen waarop zij u berichten stuurde (GV CGVS, p. 15). Wanneer u nog eens wordt gevraagd te vertellen over haar hobby's en interesses, blijkt u enkel te kunnen vertellen dat ze graag een bepaald soort ijs at (GV CGVS, p. 15). Dat u telkenmale vage en ontwijkende antwoorden geeft wanneer u wordt gevraagd naar diverse aspecten uit R.'s leven, leidt ertoe dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Verzoeker verweert zich door te stellen dat hem niet werd gevraagd de persoonlijkheid van R. te beschrijven en dat hij het moeilijk heeft om zijn persoonlijke gevoelens te uiten. Verzoekers verweer kan echter niet worden aangenomen. Uit verzoekers verklaringen kan immers afgeleid worden dat hij het helemaal niet moeilijk heeft om zijn persoonlijke gevoelens te uiten. Gelet op onder meer verzoekers uitgebreide verklaringen over zijn reis naar België (gehoor CGVS, p. 6-7) blijkt dat verzoeker op vlotte en empathische wijze antwoordt op de hem gestelde vragen. Uit de vraagstelling over R. (gehoor CGVS, p.13-15) kan bezwaarlijk worden afgeleid dat deze vragen geen betrekking hadden op haar persoonlijkheid. De voormelde motivering is bijgevolg terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

Inzake de persoon van R.'s vader en verzoekers bezoeken aan het huis van R.'s vader motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"Nog blijkt uit uw verklaringen dat R.'s vader een belangrijk man is in de provincie Takhar (GV CGVS, p. 9; 15-16). Sterker nog, A. H. Q. blijkt – in de functie van kolonel en later zelfs brigadier-generaal en majoor-generaal – jarenlang de politiechef van de provincie Takhar te zijn geweest. Personen die in Afghanistan dergelijke functie bekleden genieten veelal grote autonomie door een gebrek aan macht van de centrale overheid in Kabul – getuige onder meer de recentelijke openlijke protesten van gouverneurs Abdul Raziq (Kandahar) en Atta Mohammad Noor (Balkh) betreffende hun ontslag door de Afghaanse overheid. Daarnaast lopen deze personen en hun gezin door hun functie en rang een reëel risico slachtoffer te worden van onder meer ontvoering, een (zelfmoord)aanslag, gerichte aanval, en dergelijke. Om zichzelf en hun families tegen dergelijk gevaar te beschermen is het dan ook niet ongebruikelijk dat zij worden omringd door bewakers, lijfwachten en andere vormen van escorte. Ook de huizen van zulke hooggeplaatste figuren wordt vaak strikt bewaakt. Indien R. daadwerkelijk de dochter van de politiechef van uw eigen provincie Takhar zou zijn geweest, is het onmogelijk dat u haar telkenmale alleen kon treffen zonder te worden gezien. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang."

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw (twee)wekelijkse afspraken met R. in de vrouwenrefter (GV CGVS, p. 10) niet aannemelijk zijn. Volgens de traditionele gewoonten en gebruiken in de conservatieve en patriarchale Afghaanse samenleving bestaat er immers een strikte scheiding tussen het leven van ongehuwde mannen en dito vrouwen buiten de eigen familiale kring. Treffend hiervoor is uw getuigenis over de gescheiden mannen- en vrouwenrefter op uw eigen alma mater (GV CGVS, p. 10) en uw verklaring dat R. uit een conservatieve familie afkomstig is (GV CGVS, p. 16). Bovendien komen in de Afghaanse maatschappij ongehuwde vrouwen doorgaans niet in contact met mannen, zeker niet wanneer zij reeds een huwbare leeftijd hebben bereikt. Uw verklaring dat u R. zonder belemmering maandenlang (twee)wekelijks ongezien en ongemerkt kon treffen in de vrouwenrefter van de universiteit (GV CGVS, p. 10), staat haaks op bovengenoemde gewoontes en gebruiken met een strikte seksesegregatie binnen de Afghaanse samenleving. Uw verklaring dat u haar met dergelijke frequentie kon ontmoeten daar zij en u verklaarden familie te zijn, is geen afdoende verklaring voor het feit dat u in de refter niet enkel met elkaar zou hebben gesproken, maar ook onder meer minutenlang gekust zou hebben (GV CGVS, p. 10). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u als ongehuwde man minstens vijf maanden lang frequent contact had met een eveneens ongehuwde jonge vrouw.

Als het al mogelijk zou zijn geweest dat u bijna een half jaar lang (twee)wekelijks contact met R. zou hebben gehad, is het evenmin geloofwaardig dat R. u zou hebben uitgenodigd om elkaar privé in een soort gastenverblijf (GV CGVS, p. 16) te ontmoeten. Dat een jonge niet-getrouwde Afghaanse vrouw zelf het initiatief zou nemen om meermaals in een afgesloten kamer te verblijven met een jonge Afghaanse niet-getrouwde man zonder de aanwezigheid van derden, stemt niet overeen met de reële situatie in Afghanistan. Zeker in het licht van uw getuigenis dat zij zou zijn beloofd aan haar paternale neef (GV CGVS, p. 11) en bovendien opgroeide in een sterke traditionele familie (GV CGVS, p. 16) is het allerm minst aannemelijk dat een jonge vrouw het risico zou lopen de eer van haarzelf, haar familie en van haar stam op deze manier op het spel te zetten.

Immers, zelfs bij de geringste geruchten en in elke fase van een relatie kan een jonge vrouw worden verdacht van het plegen van 'zina' of overspel/ongeoorloofde relaties, hetgeen wordt beschouwd als een grote zonde binnen de islamitische sharia wetgeving. Een vrouw die 'zina' pleegt of hier slechts van verdacht wordt, kan hiervoor ernstig worden gestraft tot zelfde de dood aan toe. Wanneer u er op wordt gewezen dat het geen steek houdt dat een Afghaans meisje met dergelijke achtergrond seksuele handelingen zou verrichten met een onbekende jongen waar ze geen officiële relatie mee heeft, stelt u niet alleen dat R. u goed kende, maar ook dat R. allicht tegen haar vader zou zeggen dat ze van u hield en reeds haar lichaam aan u gegeven had (GV CGVS, p. 16). Wanneer u er op wordt gewezen dat u haar niet kende, verwijst u enkel naar uw jonge leeftijd, uw staat van opwinding en haalt u aan dat u niet wist wat u precies deed (GV CGVS, p. 17). Het is in het licht van de Afghaanse regels omtrent algemene omgangsvormen tussen mannen en vrouwen alsmede de complexe visie op het begrip eer niet geloofwaardig dat u in de door u geschetste omstandigheden meermaals intiem bent geweest met R.. Bijgevolg kan er opnieuw geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven."

Verzoekers verweer dat hij niet op de hoogte was dat R. de dochter van een hooggeplaatste Afghaan was en zijn vermoeden dat het huis wellicht toebehoorde aan een vriendin van R. kan niet worden aangenomen. Het is niet plausibel dat verzoeker zich binnen de heersende Afghaanse familiecultuur van respect en zeden niet zou inlichten over de hoedanigheid van de vader van zijn geliefde. Verzoekers verklaring dat hij op "extra op zijn hoede" was alvorens de woning te betreden en zijn verweer dat het waarschijnlijk een huis van een vriendin van R. was, kan evenmin worden aangenomen. Het betreffen post-factum verklaringen en van verzoeker kan verwacht worden, al was het maar om zijn persoonlijke veiligheid in te schatten, dat hij zich informeerde in wiens huis hij intiem lichamelijk contact had met R..

Verzoekers verduidelijking dat "dat zijn eigen familie aan de familie van H. A. G. heeft laten weten dat hun eer eveneens werd geraakt door het schandelijke en onaanvaardbare gedrag van verzoeker en dat zij met verzoeker gebroken hebben" betreft een post-factum verklaring die omwille van zijn verklaringen op het CGVS (cf. onder meer gehoor CGVS, p. 8, p. 13) over de relatie met zijn ouders niet geloofwaardig is.

Inzake verzoekers relatie met R. na zijn vertrek uit Afghanistan stelt de bestreden beslissing:

"Tot slot getuigt u doorheen het gehoor verliefd te zijn geweest op R. en was u bereid om met R. te trouwen (GV CGVS, pp. 12; 13). Tijdens het gehoor blijkt u echter geen contact meer te hebben met R. en bovendien kan u geen enkel materieel goed van haar voorleggen (GV CGVS, p. 9). Het laatste dat u van haar zou hebben vernomen, is haar sms aan u dat zij jullie relatie zou hebben opgebiecht aan haar familie (GV CGVS, p. 13). Er kan echter van een jongeman van uw leeftijd toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich beter zou hebben geïnformeerd over het lot van de vrouw met wie hij van zins was te huwen en die zijn ongeboren kind zou dragen, te meer u uw liefdesrelatie met haar aanhaalt als rechtstreekse bedreiging uwer persoon. Bovendien blijkt u in België nog frequent in contact te staan met uw ouders (GV CGVS, p. 8). U zou zich dus ook achteraf hebben kunnen informeren over het welzijn van uw geliefde. Dat u dit evenwel heeft nagelaten doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Voormelde motivering wordt niet concreet weerlegd, vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt bijgevolg door de Raad overgenomen.

Voormelde vaststellingen leiden tot het besluit dat verzoekers relaas inzake zijn liefdesrelatie met de dochter van een hooggeplaatste Afghaan niet geloofwaardig is.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas kan hij zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 48/4, § 2, a) en b).

De loutere bewering in het verzoekschrift dat verzoeker afkomstig is uit een district waar een verhoogd risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld vindt geen steun in het administratief dossier of stukken die door verzoeker worden bijgebracht. De aanvullende nota van verweerder van 6 februari 2019 toont duidelijk aan dat in verzoekers regio van herkomst actueel geen situatie heerst zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet.

Verzoekers aangevoerd risico op ontvoering of afrekening omdat hij de aandacht zou kunnen trekken wegens een langdurige afwezigheid in het buitenland betreft een boude bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS